

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/158/2017
Identifikačné číslo spisu:	1713211505
Dátum vydania rozhodnutia:	11.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1713211505.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. A. bývajúcej v D., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova č. 83, IČO: 47232765, proti žalovanému W. A. bývajúcemu v R., o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 8 C 219/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2017 sp.zn. 4 Co 95/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia, že so žalovaným sú v podieloch po 1/2 spoluvlastníkmi nehnuteľnosti v katastrálnom území R., ktorá je v katastri nehnuteľností vedená na liste vlastníctva č. XXX . ako parcela č. XX/X - záhrady vo výmere XXX m², parcela č. XX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m² a rodinný dom so súpisným č. XXX stojaci na parcele č. XX (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“) s tým, že je povinná zaplatiť mu do 90 dní 45 807,61 € titulom vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa dohody z 18. júla 2008 (ďalej len „dohoda o vyporiadaní BSM“). Na odôvodnenie žaloby uviedla, že 12. júla 2011 od dohody o vyporiadaní BSM odstúpila, lebo ju uzatvorila v tiesni (ktorú vyvodzovala z toho, že v tom čase potrebovala finančné prostriedky na úhradu výdavkov súvisiacich s trestným stíhaním jej syna) za nápadne nevýhodných podmienok (na jej základe namiesto 6 000 000 Sk získala neprimerane nízku sumu). Žalovaný sa jej zaviazal vyplatiť 1 400 000 Sk, z ktorej jej však vyplatil len 1 380 000 Sk - v tom videla ďalší dôvod pre odstúpenie od dohody o vyporiadaní BSM.

2. Žalovaný popieral opodstatnenosť argumentácie žalobkyne. Podľa jeho názoru nebola dohoda o vyporiadaní BSM uzatvorená v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobkyňa ale nemala ani ďalší dôvod na odstúpenie od dohody o vyporiadaní BSM; zaplatil jej totiž celú dohodnutú sumu 1 400

000 Sk.

3. Okresný súd Pezinok (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. novembra 2015 č.k. 8 C 219/2013-260 žalobu zamietol. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. sp.zn. 17 C 50/2007 bolo rozvedené manželstvo žalobkyne a žalovaného, ktorí po právoplatnosti tohto rozsudku uzatvorili 18. júla 2008 dohodu o vyporiadaní BSM, v zmysle ktorej sa žalovaný stal výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností s tým, že žalobkyni titulom ich vyrovnania vyplatí 1 400 000 Sk. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala existenciu jej naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení [§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)], neuniesla ale dôkazné bremeno a nepreukázala, že dohodu o vyporiadaní BSM uzatvorila v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Podľa názoru súdu prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania vyvrátili tvrdenie žalobkyne, že jej žalobca nevyplatil celú sumu (1 400 000 Sk), ale len 1 380 000 Sk. Keď žalovaný predložil v konaní fotokópiu príjmového dokladu na rozdiel oboch súm (20 000 Sk), žalobkyňa spochybňovala pravosť svojho podpisu na tomto doklade. Napriek tomu, že znalci z odboru písomználectva sa vyjadrili, že overiť pravosť podpisu možno len na origináli listiny, ktorý žalovaný nepredložil, súd prvej inštancie predsa len (zohľadniac prednesy a vyjadrenia samotnej žalobkyne v iných konaniach vedených na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 6 C 168/2008, 11 P 1144/2008 a 28 P 170/2012) dospel k záveru, že predmetný rozdiel vyplatený bol a žalobkyňa len účelovo tvrdí opak. Súd prvej inštancie, akcentujúc tiež princíp právnej istoty, vzal na zreteľ skutočnosť, že dohoda o vyporiadaní BSM bola uzatvorená 18. júla 2008, žalobkyňa od nej odstúpila 12. júla 2011 a žalobu podala na súd 26. júla 2013. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

4. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. januára 2017 sp.zn. 4 Co 95/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. V odôvodnení, postupujúc podľa § 387 ods. 2 CSP konštatoval, že súd prvej inštancie správne riešil prejudiciálne otázky účinnosti jednostranného odstúpenia žalobkyne od dohody o vyporiadaní BSM, existencie stavu tiesne žalobkyne, urobenia tohto úkonu za nápadne nevýhodných podmienok. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala opodstatnenosť tvrdenia, že žalovaný jej titulom vyporiadania vyplatil len 1 380 000 Sk. Konštatoval neopodstatnenosť námietky žalobkyne, že preukázanie vyplatenia sumy 1 400 000 Sk mal súd prvej inštancie vyžadovať od žalovaného a nie od nej. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž „dôkazná povinnosť preukázať splnenie si povinnosti vyplývajúcej z dohody o vyporiadaní BSM a spočívajúce v preukázaní vyplatenia žalobkyni sumy 1 400 000 Sk, t.j. 46 471,49 €, spočívala na žalovanom, avšak predložením potvrdenia žalovaným o vyplatení aj sumy 20 000 Sk, ktorej vyplatenie žalobkyňa a podpis na potvrdení popierala, došlo k presunutiu dôkaznej povinnosti na žalobkyňu. Jej námietka v odvolaní, že preukázanie týchto skutočností bolo zmarené žalovaným, nebola dôvodná, ani námietka, že žalovaným bol tento dôkaz predložený až v tomto konaní, a nie už v predchádzajúcich konaniach, nakoľko nebol dôvod tento dôkaz v iných konaniach predložiť a ako dôkaz priamo súvisel s týmto konaním“. Za irelevantnú považoval pritom odvolací súd obranu žalobkyne, v rámci ktorej tvrdila, že v niektorých súdnych konaniach uvádzala prijatie 1 400 000 Sk len ako zaokrúhlenú sumu preto, lebo v týchto konaniach (napríklad vo veci výživného) nemala suma 20 000 Sk podstatný význam. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a dôvodnosť z toho, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP). Poukázala na to, že keď v konaní spochybnila pravosť svojho podpisu na príjmovom doklade, ktorý žalovaný predložil vo fotokópii a snažil sa ním preukázať, že jej vyplatil 20 000 Sk, súdni znalci nemali náležitý podklad pre posúdenie pravosti jej podpisu. Súdny (aj) za tejto situácie konštatovali, že žalobkyňa nepreukázala nevyplatenie tejto sumy. Podľa presvedčenia žalobkyne odvolací súd v rozpore so zaužívanou praxou dovolacieho súdu [žalobkyňa v súvislosti s tým poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp.zn. 3 Obo 61/2009, 4 Cdo 13/2009, 5 Cdo 174/2013, 6 MObo 17/2010)] nesprávne konštatoval, že „predložením potvrdenia žalovaným o vyplatení aj sumy 20 000 Sk ... došlo k presunu

dôkaznej povinnosti na žalobkyňu“. Podľa názoru žalobkyne sa odvolací súd nemohol takto vyrovnáť s ňou namietanou skutočnosťou (sfalšovaním podpisu na príjmovom doklade), lebo k žiadnemu presunu dôkaznej povinnosti nedošlo. Procesná povinnosť preukázať pravosť podpisu žalobkyne na doklade o príjme sumy 20 000 Sk zaťažovala jednoznačne žalovaného, ktorý z predmetného dokladu vyvodzoval pre neho priaznivé právne dôsledky. Odvolací súd pri právnom posudzovaní veci nezohľadnil tzv. negatívnu dôkaznú teóriu a nepostrehol, že vo všeobecnosti nemožno preukázať, že sa niečo nestalo (v súvislosti s tým žalobkyňa poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 6 C 81/2010 a 6 MObo 17/2010). Neobstojí ani argumentácia odvolacieho súdu o zreteľnej účelovosti (údajne dodatočného tvrdenia žalobkyne) o vyplatení sumy 20 000 €; žalobkyňa totiž na nevyplatenie tejto sumy poukazovala v súdnom konaní už dva roky pred odstúpením od dohody o vyporiadaní BSM. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

7. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že zaplatenie celej sumy (1 400 000 Sk) v zmysle dohody o vyporiadaní BSM preukazujú doklady z 18. júla 2008 (15 000 Sk), ďalej z 18. júla 2008 (20 000 Sk), z 25. júla 2008 (505 000 Sk) a z 29. októbra 2008 (860 000 Sk), ktoré sú založené v súdnom spise. Tvrdenie, že príjmový doklad vystavený na 20 000 Sk bol falošný a vyfabrikovaný, žalobkyňa nepreukázala. Záver o zaplatení tejto sumy vyvodili súdy tiež nielen z uvedeného dokladu, ale rovnako z viacerých prednesov a vyjadrení žalobkyne v iných súdnych konaniach, v ktorých žalobkyňa sama (bez toho, aby sumy zaokrúhľovala) potvrdila, že jej žalovaný zaplatil 1 400 000 Sk. So zreteľom na to žiadal dovolanie odmietnuť.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

11. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno ani po 1. júli 2016 interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

12. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 172/03].

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z § 421 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

17. Podľa presvedčenia žalobkyne je jej dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

18. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky.

18.1. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

18.2. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli toto ustanovenie, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 6/2017, 6 Cdo 21/2017).

18.3. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť riešená dovolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie. Pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba

žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

18.4. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je daný zámerom prispieť k zjednocovaniu (a zjednoteniu) rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky.

18.5. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

19. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré riešia právnu otázku inak, ako ju riešil odvolací súd, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktorú rozhodovaciu prax mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd (na druhej strane) pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

20. Dovolacia argumentácia žalobkyne sa netýka otázky existencie tiesne a nápadne nevýhodných podmienok uzavretia dohody o vyporiadaní BSM. Vyplyva to zreteľne zo záverečnej časti dovolania, v zmysle ktorej nastolenou „právnou otázkou bolo posúdenie dôkazného bremena v súvislosti s popretím pravosti súkromnej listiny“ (poznámka dovolacieho súdu: aj rozhodnutia súdov pripojené žalobkyňou k dovolaniu sa týkajú len problematiky dokazovania v prípade spochybnenia pravosti súkromnej listiny). Najvyšší súd sa preto v dovolacom konaní nezaoberal otázkami súvisiacimi s prvým dôvodom, so zreteľom na ktorý žalobkyňa prejavila vôľu odstúpiť od dohody o vyporiadaní BSM (t.j. s uzavretím tejto dohody v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok).

21. V danom prípade - vzhľadom na obsah dovolania (§ 124 CSP) - je pre účely dovolacieho konania významné tvrdenie žalobkyne o tom, že napriek textu ich dohody o vyporiadaní BSM jej žalovaný nezaplatil sumu 1 400 000 Sk, ale len 1 380 000 Sk. Žalovaný sa tomu bránil tvrdiac, že žalobkyňa vo viacerých konaniach sama potvrdila prijatie celej sumy, ktorú jej mal vyplatiť; navyše, zaplatenie rozdielu (20 000 Sk) preukázal súdu prvej inštalácie fotokópiou príjmového dokladu podpísaného žalobkyňou. Žalobkyňa ale spochybnila pravosť jej podpisu na tomto doklade a súdni znalci nevedeli (nemohli) posúdiť, či skutočne ide o jej podpis. Dovolateľka vyvodzuje odklon odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) z toho, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na údajnom presune dôkazného bremena, v dôsledku čoho bolo na žalobkyňu, aby preukázala, že príjmový doklad nepodpisala.

22. Otázka, či žalobca zaplatil žalobkyňu 1 400 000 SK alebo len 1 380 000 Sk, je otázkou skutkovou. Dovolací súd si uvedomuje, že rozlíšenie skutkovej a právnej otázky nemusí byť vždy jednoznačné, pre účely preskúmaného prípadu považuje však za potrebné zdôrazniť, že k záveru o zaplatení rozdielu oboch uvedených súm dospeli súdy z dvoch dôvodov.

22.1. Súd prvej inštalácie považoval za „vyvrátené tvrdenie žalobkyne, že jej nebola vyplatená suma 20 000 Sk, nakoľko jej tvrdenia boli jej vlastnými výpoveďami na pojednávaniach vyvrátené, ako aj

samotnými písomnosťami, ktoré doložila súdu v konaniach sp.zn. 6 C 168/2008, 11 P 1144/2008. Až následne dňa 9. júna 2009 zmenila svoju výpoveď, kde už tvrdila, že jej nebolo vyplatených 20 000 Sk žalovaným“ (viď č.l. 270 spisu). Túto zmenu výpovede žalobkyne označil súd prvej inštancie za účelovú.

22.2. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Stotožnenie so záverom o preukázaní zaplattenia 1 400 000 Sk vlastnými prednesmi žalobkyne v iných súdnych konaniach vyjadril odvolací súd tým, že opačnú argumentáciu žalobkyne (jej obranu) označil za irelevantnú a nepodstatnú.

22.3. Súdny teda zhodne vychádzali zo zistenia, že žalobkyňa sama v iných súdnych konaniach potvrdila prevzatie celej sumy v zmysle dohody o vyporiadaní BSM; otázke pravosti (absencie alebo sfaľšovania) podpisu žalobkyne na príjmovom doklade priznali dôležitosť len ako jednému z dvoch dôvodov, z ktorých každý (aj len) samostatne bol spôsobilý tvoriť základ pre ich rozhodnutie. Zo záveru súdov oboch inštancií o tom, že zaplattenie sumy 20 000 Sk preukazujú vyjadrenia samotnej žalobkyne v iných konaniach, je zrejmé, že i keby v konaní nebol predložený predmetný príjmový doklad, nerozhodli by inak. Na takomto význame vyjadrení a prednesov žalobkyne v iných súdnych konaniach nemenia nič úvahy odvolacieho súdu o presunutí dôkazného bremena pri preukazovaní pravosti podpisu, ktorými odvolací súd sledoval len argumentačné doplnenie skutkových a právnych záverov prvoinštančného súdu.

23. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa v dovolaní nastolila takú otázku, ktorá kumulatívne nespĺňa znaky otázky uvedenej v bodoch 18.1. až 18.5. tohto uznesenia najvyššieho súdu, resp. nenastolila otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Prípustnosť jej dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

24. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné. Vzhľadom na to odmietol jej dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.